

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

•
מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן
מליובאוויטש

•

משיחות ש"פ שמות, כ"א טבת ה'תשנ"ב

יוצא לאור על ידי מערכת
„אוצר החסידים”

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושלש לבריאה
שנת הקהל
מאה ועשרים שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד

משיחות ש"פ שמות, כ"א טבת ה'תשנ"ב

אל הבאים מצרימה" איז בהדגשה אויך דעם זכות צוליב וועלכן אידן זיינען נגאל געוואָרן פון מצרים („שלא שינו את שמם“). און דאָס איז קיין סתירה נישט צו דעם פירוש הפשוט אין „הבאים מצרימה“ (די ירידה אין גלות), ווייל דאָ איז נאָר אַ רמז אויפן טעם פאַרוואָס אידן זיינען דערנאָך נגאל געוואָרן ממצרים – אַז במשך הגלות, אָנהויבנדיק פון תחלתה ווען ס'איז געווען „הבאים מצרימה“, איז „ואלה שמות בני ישראל“, „שלא שינו את שמם“: משא"כ לויטן ערשטן מדרש הנ"ל קומט אויס, נישט בלויז אַז בשביל „ואלה שמות בני ישראל“ קומט די גאולה אַ משך זמן לאחרי זה צוויי הונדערט און צען שנים, נאָר נאָכמער – די שמות עצמם נזכרו כאן „על שם גאולת ישראל“, ד.ה. אַז „ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה“ באַ-ווייזן אויף דער גאולה, וואָס דאָס איז לכאורה בסתירה צו פשטות הענין פון „הבאים מצרימה“, די ירידה אין גלות.

אויך דאַרף מען פאַרשטיין: לויטן פירוש המדרש אַז „על שם גאולת ישראל“ אל נזכרו כאן, איז אפילו אויב מ'גע-פינט אַ ביאור ווי „הבאים מצרימה“ איז פאַרבונדן מיט גאולת ישראל – דאַרף מען ערשט האָבן אַ הסברה פאַרוואָס דער פסוק איז דאָס מדגיש; דאָ רעדט מען דאָך איצטער וועגן דער ירידה אין מצרים.

נאָכמער: „על שם גאולת ישראל“ איז כולל אויך – די גאולה העתידה לבוא, ווי עס שטייט אין דעם מדרש האמור בביאור השייכות פון שם יוסף לגאולה, „יוסף ע"ש שעתידי הקב"ה להוסיף ו-

א. אויף „ואלה שמות בני ישראל ה-באים מצרימה“¹ שטייט אין מדרש „על שם גאולת ישראל נזכרו כאן“³. און דער מדרש איז דערנאָך מסביר ווי יעדער שם פון די „בני ישראל“ (די י"ב שבטים) איז פאַרבונדן מיט דער גאולה.

פאָדערט זיך גלייך אַ ביאור: אין „הבאים מצרימה“ רעדט זיך בפשטות וועגן דער ירידה פון אידן אין גלות מצרים, ווי עס ווערט דערציילט אין המשך הכתובים והפרשיות, און ערשט אַ ריבוי זמן לאחרי זה איז געווען די גאולה ממצרים (ווי עס רעדט זיך נישט אין אונזער פרשה, נישט אין פרשה של-אחרי' – (וארא) נאָר באמצע פרשה של-אחרי' (אין פ' בא)); ווי זאָגט דער מדרש אַז „על שם גאולת ישראל נזכרו כאן“⁴, וואָס דאָס איז פונקט פאַרקערט פון „הבאים מצרימה“ וועגן וואָס עס רעדט זיך „כאן“!?

אין אַ צווייטן מדרש שטייט⁵, אַז די גאולה ממצרים איז געווען „בשביל . . . שלא שינו את שמם, ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין“. וואָס עפ"ז קען מען זאָגן אַז אין „ואלה שמות בני ישראל“

(1) ריש פרשתנו.

(2) שמו"ר פרשתנו פ"א, ה.

(3) „הוקשה לו שכל פסוקים אלו מיותרים שהרי שמותם כבר מפורשים בסדר ויצא ויגש, ודורש שלכן הוזכרו בריש ספר זה שמדבר בגאולת ישראל ממצרים כו“ (פירוש מהרז"ו שם).

(4) להעיר שכל הספר נקרא „ספר ואלה שמות שבו יצאו ישראל מאפילה לאורה“ (ב"ר פ"ג, ה). ובלשון הרמב"ן (ס"פ פקודי): „ספר הגאולה“.

(5) ויקר' פל"ב, ה. וש"נ.

הבאים מצרימה" – „על שם גאולת ישראל נזכרו כאן", געמינט אויך די גאולה העתידה לבוא.

און וויבאלד אַז אַלע ענינים פון „הבאים מצרימה" און גאולת מצרים ווערן נמשך אויך לאחרי זה, אויך בזמן הזה – כמאחז"ל⁸, „כל המלכות נקראו על שם מצרים", און מזכירין יציאת מצרים בכל יום, און „בכל"י דור ודור [וכל יום ויום] חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא [היום] ממצרים" – לערנט מען דערפון אַרויס, אַז אויך אין דעם איצטיקן גלות דאַרף מען ממשיך זיין „גאולת ישראל", די גאולה האמיתית והשלימה, כדלקמן.

ג. וועט מען דאָס פאַרשטיין בהק-
דים דעם ביאור אין דעם לעצטן משנה
בפרק קמא דברכות¹² (ווי מ'זאָגט עס
אויך אין דעם נוסח ההגדה של פסח)¹³:
„אמר ר' אלעזר בן עזרי' הרי אני כבן
שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר יציאת
מצרים בלילות עד שדרשה בן זומא
שנאמר¹⁴ למען תזכור את יום צאתך
מארץ מצרים כל ימי חיך, ימי חיך
הימים כל ימי חיך להביא¹⁵ הלילות,

לגאול את ישראל ממלכות הרשעה כשם
שגאל אותם ממצרים, דכתיב' והי' ביום
ההוא יוסיף ה' שנית ידו וגו'". לויט דעם
ווערט די שאלה נאָך שטאַרקער: ניט
נאָר וואָס מ'פאַרבינדט די ירידה אין
גלות מצרים („הבאים מצרימה") מיט
גאולת מצרים, נאָר מ'פאַרבינדט עס
אויך – מיט דער גאולה העתידה לבוא
(וואָס קומט גאָר אַ ריבוי זמן לאחרי
יציאת מצרים ועאַכ"כ לאחרי הירידה
במצרים). ובסגנון אחר: וואָס פאַר אַ
שייכות האָט „הבאים מצרימה" (די ירי-
דה פון יעקב וכל בניו און טו"ב (17)
שנים ישיבה בשלוה, דערנאָך זמן ה'-
שכחה וכו' וכו' וחרטומי מצרים און
פרעה האָבן געפּראָוועט הבה נתחכמה
וכו' וכו' ביז אידן הייבן אָן גלות
מצרים) מיט דער גאולה העתידה
לבוא?!

דערצו דאַרף מען אויך פאַרשטיין –
ווי דאָס איז בנוגע לכל עניני תורה
מלשון הוראה: וואָס איז דערפון דער
לימוד און הוראה איצטער, טויזנטער
יאָרן לאחרי „הבאים מצרימה" און
לאחרי יציאת מצרים?

ב. ויש לומר די נקודת ההסברה
בזה:

דער גאַנצער ענין פון „הבאים מצרי-
מה" איז אין אמת'ן – „גאולת ישראל".
און דאָס וואָס בינתיים איז דאָ אַ ירידה
איז דאָס בחיצוניות, אָבער בפנימיות איז
די ירידה גופא (ניט נאָר בשביל ועל
מנת העלי' שבגאולת מצרים, נאָר נאָכ-
מער –) אַ חלק פון דער עלי' וגאולה
עצמה, ביז – די עלי' פון דער גאולה
האמיתית והשלימה. און דעריבער זאָגט
דער מדרש אויף „ואלה שמות בני"

(8) ב"ר פט"ז, ד.
(9) משנה ברכות יב, ב. רמב"ם הל' ק"ש פ"א
ה"ג. שו"ע אדה"ז או"ח הל' ק"ש סי' סז ס"א –
וראה לקמן בפנים.
(10) משנה פסחים קטז, ב.
(11) הוספת (ביאור) אדה"ז בתניא רפ"ז. וראה
הגש"פ עם לקוטי טעמים מנהגים וביאורים ע' תריח
(בהוצאת קה"ת תנש"א) בשוה"ג.
(12) יב, ב.
(13) וכן הוא גם בתוספתא ברכות שם. ספרי
ראה טז, ג. וראה מכילתא בא יג, ג.
(14) ראה טז, ג.
(15) כ"ה בנוסח ההגדה. שו"ע אדה"ז שם.
(16) ובתוספתא שם מוסיף כאן „אלו דברי בן
זומא". וראה חסדי דוד לתוספתא שם.

(6) ישעיי' יא, יא.
(7) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. ועוד.

ד. וביאור הענין:

אין דער משנה גיט זיך אַרויס דער גודל העילוי והשבה פון יציאת מצרים, אַז אויך לאַחרי ווי אידן זיינען אַרויס פון מצרים, האָט מען דעם חיוב פון זכירת יציאת מצרים „כל ימי חיידך“, סיי בימים און סיי בלילות (כדברי בן זומא), און סיי בעולם הזה און סיי לימות המשיח (כדברי החכמים)²².

דער טעם אויף דעם איז – ווייל (זכירת) יציאת מצרים איז אַ „יסוד גדול ועמוד חזק בתורתנו ובאמונתנו כו“²³, דעמולט האָט זיך אויפגעטאָן די פתיחת ענין הגאולה²⁴ – אַז אידן זיינען אַרויס פון דעם גדר פון עבדות און געוואָרן בני-חורין בעצם²⁵ „עבדי הם ולא עבדים לעבדים“²⁶, ובאופן פון אַ פעולה נמשכת²⁷ אויף שטענדיק.

ובעבודת האדם²⁸: יציאת מצרים באַ-דייט די יציאה פון (דער נפש האלקית פון) מיצרים וגבולים פון דעם מאסר הגוף און עולם הזה בכלל, און ווערן פאַרבונדן און פאַראייניקט מיט דעם אויבערשטן דורך תורה ומצוות. און ווי-באַלד אַז דאָס איז אַן ענין כללי אין גאַנץ תורה און אידישקייט, דעריבער „תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיידך“, ביז באופן אַז „בכל דור ודור

וחכמים אומרים ימי חיידך העולם הזה כל ימי חיידך להביא לימות המשיח“.

זאָגט רש"י: „כבן שבעים שנה – כבר הייתי נראה זקן ולא זקן ממש שבאת עליו שיבה יום שהעבירו רבן גמליאל מנשיאותו ומינו רבי אלעזר בן עזרי' נשיא כדאיתא לקמן בפרק תפלת השחר¹⁷, ואותו היום דרש בן זומא מקרא זה“.

וצריך ביאור אין דער שייכות צווישן דעם מאמר מיטן בעל המאמר¹⁸ רבי אלעזר בן עזרי', און די שייכות דערמיט וואָס די משנה איז געזאָגט געוואָרן ביום (אַדער בקשר מיט דעם יום¹⁹) שנתמנה ראבי"ע לנשיא²⁰, דמסתבר לומר אַז ווי-באַלד ראבי"ע האָט זיך עוסק געווען אין דער סוגיא אין תורה אין דעם טאָג ווען ער איז געוואָרן נשיא, איז דאָס פאַר-בונדן מיט זיין עבודה אַלס נשיא ב-ישראל [ע"ד דער חיוב הקדימה בלימוד התורה בענינים שהזמן גרמאי²¹, ויש לומר אַז ע"ז איז בנוגע צו יעדער אידן ובפרט בקשר מיט זיין לימוד התורה אין די ענינים שהזמן שלו גרמא], און אויך די שייכות מיט דברי ראבי"ע „הרי אני כבן שבעים שנה“, שבעים שנה דוקא.

(17) ברכות כח, א.

(18) ראה לקו"ש ח"ז ע' 349. וש"נ.

(19) דגם באם מפרשים ש, וחכמים אומרים כו“

אינם מדברי ראבי"ע, ונאמרו לפני זה וראבי"ע ידע מזה קודם אמירתו (ולכן אמר „ולא זכיתי“, ראה תויו"ט כאן). הרי גילוי דברי החכמים במשנה זו הי' דוקא ע"י מה שאמר ראבי"ע ביום שנתמנה לנשיא.

וראה לקמן הערה 32.

(20) ובפרט באם מפרשים ש, וחכמים אומרים

וכו“ הוא מדברי ראבי"ע בעצמו. וראה חסדי דוד שבעה ערה 16, שמוכיח כן מלשון התוספתא שבעה ערה הני"ל.

(21) רמב"ם הל' ת"ת פ"ד ה"ח. תשו"ע יו"ד

סרמ"ו ס"ד.

(22) וראה לקמן הערה 32, שלכמה מפרשים גם לחכמים מזכירין יצי"מ בלילות, וגם לבן זומא מזכירין יצי"מ לימות המשיח.

(23) חינוך מצוה כא.

(24) ד"ה כימי צאתך תש"ח פי"ב (ע' 164).

(25) ס' גבורות ה' (להמהר"ל מפראג) פרק סא.

(26) בהר כה, מב. שם, נה. ב"מ י, א.

(27) ראה לקו"ש ח"ה ע' 175.

(28) תניא פמ"ז. וראה תו"א יתרו עא, ג ואילך.

ובכ"מ. וראה הגש"פ עם לקוטי טעמים כו' ע' תשכח-ט.

אז „כל ימי חייד" איז כולל – נוסף אויף גאַנץ עולם הזה („ימי חייד העולם הזה"), אויך – „להביא לימות המשיח". וואָס דער חידוש אין דעם איז אַ צווייטענדיק-ער:

1) אַ חידוש אין (דעם דין פון) זכירת יציאת מצרים – אַז (דער חיוב אויף זכירת יצי"מ) „כל ימי חייד" – וואָס גייט אויף „ימי חייד" בעולם הזה ובזמן הזה – איז כולל „ימות המשיח". ביז אַז דאָס איז נכלל אין דעם זכירת יצי"מ פון „כל ימי חייד" אין עולם הזה (פאַר ימות המשיח).

והתחברתי עם אנשי החכמה לא זכיתי לדעת הרמז שנרמז בכתוב בחיוב קריאת פרשת ציצית בלילה עד שדרשה בן זומא" (פיה"מ להרמב"ם ברכות שם). ויש מפרשים, שלכו"ע (גם לבן זומא) מזכירין יצי"מ גם לימות המשיח (שהרי בודאי לא תיעקר מצוה מן התורה ח"ו), והחילוק בין בן זומא וחכמים הוא רק בנוגע להלימוד מ„כל ימי חייד" (קול הרמ"ז ושושנים לדוד ברכות שם (הובא בתוס' אנשי שם למשניות שם). חסדי דוד לתוספתא ברכות שם. ספרי דבי רב לספרי ראה שם).

וגם לפי הפירוש (ראה רשב"ץ שם. ועוד. וראה תורה שלימה ח"ב מילואים את ג) שחכמים וכן זומא פליגי להלכה אם מזכירין יצי"מ לימות המשיח – (א) אין הכרח להכריע שדעת רשב"ץ היא כבן זומא, ובפרט באם מפרשים שראב"ע אמר „וחכמים אומרים כו" (כנ"ל הערה 20). (ב) יש לומר דאדרבה: לפי"ז נמצא שיצי"מ הוא עד כ"כ ענין אחד עם גאולה השלימה (כדלקמן בפנים) – שאין מה להזכיר אז יצי"מ, ואדרבה – הגאולה עצמה מזכירה על יצי"מ (ראה עדי"ו רשב"א לעיון יעקב ברכות שם בביאור הטעם שלדעת בן זומא (שאינן מזכירים יצי"מ לע"ל) אין זה ביטול המצוה). ועוד ועיקר: (ג) בכל אופן, כל משנה זו נאמרה ביום שנתמנה ראב"ע לנשיא (כשאמר „הרי אני כבן שבעים שנה").

וכן מובן גם לפי פירוש המפרשים שחכמים חולקים על בן זומא בנוגע לזכירת יצי"מ בלילות (ראה נ"כ המשנה – רע"ב, תויו"ט, ועוד. אנציק-לופדי' תלמודית שם ע' ר, ו"שנ), ויש לומר בזה בג' אופנים הנ"ל. וראה לקמן הערה 44.

וכל יום ויום חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא היום ממצרים²⁹.

ובפרטיות זיינען אין דעם פאַראַן דריי שלבים ודרגות:

(א) מזכירין יציאת מצרים „בכל יום ויום" („הימים"): ווען ס'איז מאיר דער אור ה' („ויקרא אלקים לאור יום"³⁰), דאָרף בפשטות זיין דער „לראות את עצמו כאילו הוא יצא היום ממצרים", די עבודה פון אַ אידן צו אַרויסגיין פון מצרים וגבולים.

(ב) נוסף אויף דעם קומט צו דער חידוש, אַז „מזכירין יציאת מצרים ב' לילות", ווי בן זומא דרשנ'ט פון פסוק „למען תזכור את יום צאתך מארמ"צ כל ימי חייד" . כל ימי חייד להביא ה' לילות – אַז אפילו אין זמן פון לילה וחושך, ווען עס איז ניט מאיר דער אור ה', ביז אפילו אין דעם לילה פון גלות³¹, קען און דאָרף אויך זיין „יציאת מצרים".

(ג) די חכמים טוען אויף נאָכמער³²,

29) ואולי אפ"ל שבתניא שם מפרש דהמשנה דפסחים („בכל דור ודור חייב כו") משלימה המשנה דספ"ק דברכות שצ"ל זכירת יצי"מ בכל יום (ראה הגש"פ שבעה ע"א 11).

30) בראשית א, ה.

31) ראה זח"ג סו, ריש ע"ב: בלילה . . בגלותא.

32) וראה גם זח"ב קסג, ב. ח"ג כב, א. רלח, ב. תקו"ז תכ"א (מט, ב). וראה תר"א מג"א צד, ד. לקו"ש ח"ו ע' 41.

32) לפי הפירוש שהם מוסיפים על בן זומא, ולכו"ע מזכירין יצי"מ בלילות (וכל פלוגתתם אינה בגוף הדיון רק במשמעות הכתוב „כל ימי חייד") – ראה רשב"ץ ביבין שמועה על הגש"פ כאן. זבח פסח על הגש"פ. שלה"מ מס' פסחים קנח, א. צל"ח ופנ"י ברכות שם. ועוד. וראה הגש"פ עם לקו"ש טעמים ומנהגים ע' יו. אנציקלופדי' תלמודית ערך זכירת יצי"מ ע' רא, ושנ"ו. והפירוש בדברי ראב"ע „לא זכיתי" לפי פירוש זה הוא – „אע"פ שהשתדלתי

כללות ענין הגאולה, די פתיחת הצינור אויף אלע גאולות (אויך פון די שפעטערדיקע גלויות), כולל די גאולה העתידה²⁴.

נאָכמער: אילו זכו, וואָלט יציאת מצרים געווען די גאולה שלימה שאין אחרי' גלות, באופן פון „ה' ימלוך ל' עולם ועד", ווי אידן האָבן געזאָגט אין שירת הים³⁵, וואָרום מען וואָלט דעמולט גלייך אַריין אין ארץ ישראל בגאולה השלימה⁴⁰. נאָר היות עס האָבן זיך „אַריינגעמישט" זייטיקע ענינים, איז דאָס ניט אַרויס בפועל.

עפ"ז יש לומר, אַז אמיתית הענין פון יציאת מצרים איז — „ימות המשיח", די גאולה האמיתית והשלימה, און אמיתית ופנימיות הענין פון ימות המשיח איז גאולת מצרים. נאָר בנוגע לפועל — צוליב זייטיקע סיבות — איז דאָ צווישן זיי אַ הפסק זמן (בחיצוניות), ביז די גאולה השלימה קומט בפועל. אָבער אויך די גאַנצע צייט בינתיים (צווישן גאולת מצרים און די גאולה השלימה) — „כל ימי חייד" (בעולם הזה) — דאָרף זיין „תזכור את יום צאתך מארץ מצרים" [ביז אַז „כל הימים מימי גאולה הראשונה מגלות מצרים עד גאולה העתידה בב"א הם ימי צאתך מארץ מצרים"²⁴]; והיות אַז יציאת מצרים איז בפנימיות דער ענין פון „ימות המשיח", דעריבער איז זכירת יצי"מ „כל ימי חייד" כולל במילא אויך „(להביא ל)ימות המשיח"⁴¹.

דער חידוש אין דעם איז נאָך גרעסער:

2) אע"פ³³ וואָס בימות המשיח (אין אַ מצב של גאולה) איז לכאורה ניט שייך דער ענין פון זכירת הגאולה³⁴, אויך דאָן וועט מען מזכיר זיין יציאת מצרים. און נאָכמער: אע"פ וואָס די גאולה ה' אמיתית והשלימה איז שלא בערך צו גאולת מצרים, זייענדיק אַ גאולה שאין אחרי' גלות³⁵, און דעמולט וועט זיין „ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"³⁶, די יציאה וגאולה שלימה פון אלע מיצרים וגבולים, משא"כ גאולת ויציאת מצרים איז דאָך געווען אַ גאולה שיש אחרי' גלות, און ניט אַ גאולה שלימה, וואָרום „הרע שבנפשות ישראל עדיין ה' בתקפו" (און דעריבער האָט גע' דאַרפט זיין „כי" ברח העם"³⁸) — פונ' דעסטוועגן מזכירן יצי"מ אויך לימות המשיח.

והיות אַז מ'וועט דעמולט מזכיר זיין יצי"מ, איז אַ ראי' אַז דאָס איז צוליב אַ תועלת — צוליב דער מעלה און דעם חידוש וואָס יצי"מ וועט אויפּטאָן אויך דעמולט, כדלקמן.

ה. ויש לומר דעם ביאור בזה:

בגאולת מצרים איז נתחדש געוואָרן

33) ראה רד"ה כי בחפזון תש"ח (ע' 151).

34) ודוקא בעת הגלות והשעבוד מזכירן ענין הגאולה לשתי פנים: הא' להלל ולשבח להשי"ת על העבר אשר גאלנו וגאל את אבותינו, והב' שע"י זכירה זו מתחזק התקווה והבטחון הגמור בהשי"ת על הגאולה העתידה לבוא (שם).

35) ראה מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה

ה"ג ונאמר — פסחים קטז, ב. ועוד.

36) זכרי' יג, ב.

37) בשלח יד, ה.

38) תניא פל"א. וראה ד"ה כימי צאתך תש"ח

פ"י (ע' 167).

39) בשלח טו, יח. וראה לקו"ש חל"א ע' 77

ואילך.

40) זח"ג רכא, א. וראה גם עירובין נד, א.

שמו"ר רפל"ב.

41) להעיר גם, שבהבטחת הקב"ה ליעקב על

גאולת מצרים אמר לו „ואנכי אעלך גם עלה" (ויגש מו, ד), „היינו ב' עליות . . כי עלי' זו השני' היא

ו. דערמיט איז פאָרשטאַנדיק די הוספה און דער חידוש פון די חכמים לגבי בן זומא: נוסף אויף דברי בן זומא, אַז מ'האָט דעם ענין פון יציאת מצרים, „כל ימי חייד" אויך „בלילות", איז דעם לילה פון גלות – זיינען די חכמים מחדש „כל ימי חייד להביא ל- ימות המשיח", אַז „כל ימי חייד" בעולם הזה (סיי בימים און אפילו בלילות, אין חושך הגלות) האָט מען נוסף אויף דער דרגא פון יציאת מצרים (אַ גאולה שאי-נה שלימה, ווי דאָס איז דעמולט געווען בגלוי), אויך די דרגא פון (יציאת מצרים ווי דאָס איז באמת), „ימות המשיח", די גאולה שלימה שאין אחר'י גלות.

ולהוסיף בדיוק הלשון „להביא לימות המשיח" (און ניט „לרבות" וכיו"ב כרגיל), אַז די עבודה פון (זכירת) יצי"מ „כל ימי חייד" בעולם הזה (א) ברענגט אַריין ימות המשיח אין עולם הזה איצטער⁴⁵, ביז נאָכמער (ב) אַז דאָס

עפ"ז איז אויך מובן פאָרוואָס מזכירין יציאת מצרים לימות המשיח (אעפ"ו וואָס דעמולט וועט מען שטיין אין אַ מצב של גאולה, און אַ גאולה שלא בערך צו גאולת מצרים) – ווייל: (א) יציאת מצרים איז די התחלה און (נאָכ-מער –) די פנימיות פון ימות המשיח, און (ב) יציאת מצרים טוט אויף אַ חידוש אין ימות המשיח, אַז מ'האָט אויך די מעלה פון יצי"מ (ווי דאָס איז געווען בפועל, צוליב דעם וואָס לא זכו אַז דאָס זאָל גלייך זיין די גאולה שלימה) – די מעלה פון „אתכפיא טט"א", וויבאלד אַז דער רע איז נאָך געווען בתקפו (כנ"ל)⁴².

אַבער די זכירה פון יצי"מ לע"ל איז נאָר בדרך „טפל" („שתהא שעבוד מלכות עיקר ויציאת מצרים טפל לו"⁴³), ווייל דער עיקר גילוי דעמולט איז פון דער גאולה השלימה, שלמעלה מכל מדידה והגבלה, נאָר צוזאַמען דערמיט איז מען מזכיר יצי"מ (בדרך טפל) ווייל די מעלה פון דער גאולה השלימה ל- מעלה מכל מדידה והגבלה לגמרי (ב-אופן פון „ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", „אתהפכא"⁴²), ווערט נמשך אין דער מדידה והגבלה פון „כל ימי חייד" במציאות העולם הזה (די מעלה פון אתכפיא אין גאולת מצרים). משא"כ אויב מ'וואָלט דעמולט ניט מזכיר געווען יצי"מ, וואָלט מען געקענט מיינען אַז די גאולה איז אָפגעטיילט פון „כל ימי חייד" אין עולם הזה.

44 זהו לפי הפירוש שחכמים מוסיפים על בן זומא (כנ"ל הערה 32). ולפי הפירוש שחכמים חולקים על בן זומא בנוגע לזכירת יצי"מ בלילות (הרי נוסף למ"ש בהערה הנ"ל) – ראה סידור האריז"ל בהגש"פ כאן, שלדעת חכמים אין כח בזמן הזה לברר הלילות, ובמ"א נתבאר (לקו"ש ח"ג ע' 1016) שתוכן הפלוגתא הוא בנוגע ליצי"מ בפנימיות (יציאה גם ממצרים וגבולים דקדושה) גם במצב דלילות, שבזמן הזה אין כח לזה לרוב בנ"א, והכח לזה יהי' דוקא לימות המשיח, ולכן ס"ל לחכמים שדוקא לימות המשיח מזכירין יצי"מ בלילות. משא"כ בן זומא, שהי' למעלה מעולם (ראה ב"ר פ"ב, ד), הי' בכחו לברר הלילות גם בזמן הזה. ועפ"ז נמצא שאצל בן זומא – ע"י ראב"ע שהביא דבריו – הי' מעין המצב דימות המשיח. ובכחו של ראב"ע הנשיא לחבר שניהם – שגם בזמן הזה (אצל כל ישראל) יהי' המצב של ימות המשיח, כדלקמן בפנים.

45 כן שמעתי מאאמור"ז ז"ל (ראה שיחת ליל ב' דחגה"פ תשי"ט). וראה גם שיחת ליל ב' דחג הפסח

רומזת על גאולה העתידה להיות בב"א" (תו"א ריש פרשתנו). וכן בפרשתנו ג, יד, אמר לו ענין הגאולה האחרונה כדפירש רש"י שם" (תו"א שם).

42 ראה ד"ה כימי צאתך שם. סה"מ מלוקט ח"ב ע' מ ואילך. לקו"ש חט"ז ע' 125 ואילך. ספר השיחות תשמ"ח ח"ב ע' 569 ואילך.

43 ברכות יב, סע"ב.

— אָז ווי אַ איד לעבט „כל ימי חיך“ אַלס אַ נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי וה- חומרי און אין זמן הגלות, זאָל ער קענען אַרויסגיין פון מיצרים וגבולים, און נאָכמער — שטיין אין אַ מצב פון ימות המשיח.

און דעריבער איז דוקא ביום שעלה לנשיאות האָט ראב"ע זיך עוסק געווען אין דער סוגיא פון „מזכירין יציאת מצרים“, ביז אויך „בלילות“ און „להביא לימות המשיח“.

ח. ויש לומר אַז דאָס איז פאַרבונדן דערמיט וואָס ראב"ע האָט מקדים געווען „הרי אני כבן שבעים שנה כו“:

די גמרא דערציילט⁴⁷ אַז ראב"ע האָט געזאָגט „הרי אני כבן שבעים שנה ולא בן שבעים שנה“, ווייל ער איז דעמולט געווען נאָר בן י"ח שנה⁴⁸, און „אתרחיש לי ניסא ואהדרו תמני סרי דרי חירותא“. און דאָס האָט באַוויזן אַלעמען אַז ראב"ע איז ראוי צו זיין דער נשיא, האָבנדיק „שערות לבנות של זקנה, ונאה לדרשן להיות זקן“⁴⁹.

דערפון קומט אויס אַז די שלימות פון נשיאות איז פאַרבונדן מיט דעם מספר פון שבעים שנה דוקא, ועד כדי כך אַז ביז דעמולט איז געווען אַ מצב ווען ניט קוקנדיק אויף אַלע מעלות פון ראב"ע, „דהוא חכם והוא עשיר והוא עשירי לעזרא“⁵⁰, איז „לא זכיתי שתאמר יצי"מ בלילות עד שדרשה בן זומא“,

ברענגט“ בפועל אין „ימי חיך“ די שלימות פון ימות המשיח (לשון רבים, כולל אַלע תקופות בזה"י) בגאולה האמיתית והשלימה.

[דערפון איז מובן אַז דברי החכמים איז ניט בלויז הלכתא למשיחא, נאָר אין דעם איז אַ נפק"מ אין דער עבודה פון אַ אידן (אויך) בזמן הזה (פאַר ביאת המשיח בפועל), אַז אין זיין זכירת יצי"מ ווייסט ער אַז דאָס איז פאַרבונדן מיט „להביא לימות המשיח“].

ז. עפ"ז וועט מען פאַרשטיין די שייכות פון דער משנה מיט רבי אלעזר בן עזרי' וואָס איז ביום זה געוואָרן דער נשיא:

דער אויפטו פון אַ נשיא בישראל (נשיא מלשון התנשאות) איז צו פאַר- בינדן און פאַראַינציקן „כל ימי חיך“ פון יעדער איד און אַלע אידן — „כל ימי חיך“ הגשמיים בעולם הזה ובפרט בזמן הגלות („לילות“) — מיט גאולה (יציאה ממיצרים וגבולים) ככלל, ובפרט מיט ימות המשיח, די גאולה האמיתית והשלימה, שאין אחר' גלות; דוקא ער האָט כבד צו מחבר ומאחד זיין גלות מיט גאולה, ובפרטיות יותר — מחבר זיין יציאת מצרים און ימות המשיח (ווי זיי שטייען מיט אַ הפסק פון גלות בינתיים), „תזכור את יום צאתך ממצרים כל ימי חיך . . להביא לימות המשיח“

תרצ"ט (ספר השיחות ה'תרצ"ו — חורף ה'ש"ת ע' 323).

46 ראה שיחת ליל ב' דהג הפסח תש"ג (ע' 73) ב' פירושים ב„להביא לימות המשיח“: (א) כפשוטו, שמש"ח יבוא. וצריכים להתבונן מה יהי' המצב של כל דבר בעוה"ז בימות המשיח. (ב) שהכוונה והתכלית של כל העבודה בימי הגלות היא „להביא לימות המשיח“.

47 ראה גם לקו"ש חכ"ז ע' 191 ואילך. ובכ"מ.

48 ולפי הירושלמי (ברכות פ"ד סוף ה"א) — בן שש עשרה שנה. ולגירסת האבודרהם — בן י"ג שנה.

49 פרש"י ברכות שם (ד"ה לית לך חירותא). וראה לקו"ש ח"ז ע' 123 ואילך. שיחת אחש"פ תשמ"א. ש"פ ראה תשמ"ב. ועוד.

50 ברכות כז, סע"ב.

ב„אותו יום“ ווען ראב"ע איז געוואָרן נשיא.

הביאור בזה:

שבעים שנה איז אַ שלימות אין חיי האדם – כמ"ש⁵¹ „ימי שנותינו בהם שבעים שנה“. די שלימות באַשטייט דערפון, אַז דער אדם דערגרייכט דעמולט צו דער עבודה פון בירור כל השבע מדות ווי זיי שטייען בשלימות, שבע כלול מעשר (= שבעים). ובפרטיות יותר – גיט מען דעם אדם, „שבעים שנה“ בכדי צו טאָן די עבודה פון בירור השבע מדות ווי זיי זיינען זיך מתלבש למטה, אין דער נפש הבהמית („ימי שנותינו בהם“, „בהם“ לשון בהמה) און פון לעו"ז בכלל (ובכללות – די שבעים אומות העולם), און דורך דער עבודה דערגרייכט ער די שלימות פון שבעים, בחי' עי"ן דקדושה, ראי' אין אלקות, ביז די שלימות בזה לעתיד לבוא⁵².

ועד"ז י"ל בנוגע צו „הרי אני כבן שבעים שנה“ פון ראב"ע הנשיא: בכדי צו ווערן אַ נשיא האָט ער געדאַרפט דערגרייכן די שלימות פון „(כ)בן שבעים שנה“, דער בירור פון עניני ה' עולם (וועלכע טיילן זיך אויף שבעים, שבעים אומות וכו'). און דאָס האָט אים געגעבן דעם כח אַז ביי אים זאָל ווערן „זכיתי שתאמר יצ"מ בלילות“, אַז מ'זאָל קענען אויפטאָן דעם ענין פון יציאת מצרים (די גאולה ממצרים וגבולים) אפילו שטייענדיק אין אַ מצב של תחתון („לילות“), נוסף אויף דער עבודה בזה בכל יום ויום, ביז אויך – „כל ימי חיך

להביא לימות המשיח“⁵³, (מעין) דעם עילוי פון דער גאולה השלימה⁵⁴, ווען עס ווערט (שלימות הבירור פון אַלע שבעים אומות כו', און) דעם גילוי פון שבעים⁵⁵, עי"ן דלמעלה, „והיו עיניך רואות את מוריד“⁵⁶, ובאופן אַ אלקות שטייט בגלוי בכל העולם, „ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר יחדיו כי פי הוי' דיבר“⁵⁷.

ויש לקשר זה אויך מיט שמו פון רבי אלעזר בן עזרי' – וואָס כשמו כן הוא: „אלעזר“ אותיות א-ל עזר, און „עזריה“ אותיות עזר י-ה. און „אלעזר בן עזרי“ איז דער חיבור פון שניהם יחד [באופן אַז דער עיקר איז עזרי', און אלעזר איז מקבל פון (בו) עזרי', אַדער אַז דער עיקר איז אלעזר און ער איז „בן עזרי“, דער המשך פון עזרי', ויפה כח הבן מכח האב⁵⁸, אַדער ע"ד דעם פירוש אין „בן

53) ולהעיר מיוחד ראב"ע שהוא „עשירי לעזרא“ (ובירושלמי בימות פ"א ה"ה, שהעיד עליו ר' דוסא בן הרכינס ש„עיניו „כלומר מראיתו ותואר פניו“ – פני משה) דמיון לדידי“ (לעזרא), והרי בנוגע לעזרא איתא במדרש (הובא בפרש"י יחזקאל מג, יא. פתיחת התוי"ט למס' עדיית. וראה ברכות ד, סע"א) דראוי ה' הבנין השלישי להיות בעת שעלו מבבל אלא שגרם החטא (ע"ד שהי' בזמן יצ"מ, כנ"ל ס"ה).

54) ראה קול סופר על המשנה ברכות שם (יב, סע"ב), שפרש „זכיתי“ מלשון „זכו“, ע"פ מאחזיל (סנהדרין צח, א) עה"פ (ישע"י ס, כב) „בעתה אחישנה“ – „זכו אחישנה“, ע"ד שאמר הקב"ה „נצחוני בני נצחוני“ (ב"מ נט, ב), „וזה זכו, אם יגיעו בני ישראל למדרגה לנצח ברצונם את השכינה ע"ד מי מושל בי צדיק, הקב"ה גזור גזירה והצדיק מבטלו (ראה מו"ק טז, ב), אז אחישנה“.

55) להעיר מדברי ראב"ע שימות המשיח שבעים שנה (סנהדרין צט, א).

56) ישע"י ל, כ.

57) שם מ, ה.

58) שבועות מה, סע"א. וש"נ.

51) תהלים צדי"ק, יו"ד.

52) ראה בכל זה – ספר הערכים חב"ד מערכת אומיות – אות עי"ן ע' רפט ואילך. קובץ י"א ניסן שנת הצדי"ק עה"פ ימי שנותינו בהם שבעים שנה (ע' 87 ואילך). וש"נ.

איו הלכה כשמאי דוקא לע"ל⁶¹). משא"כ בא רב"ע איז געווען די הנהגה בהתאם ווי דאָס איז בעולם הזה בזמן הזה, אָז אפילו אין אַ וועלט פון מיצרים וגבולים און פון העלמות והסתרים, ביז אין אַ מצב פון חושך הגלות („לילות"), וואו עס קען זיין אַ מציאות פון „אין תוכו כברו", קען מען אויפֿטאָן דעם בירור ועלי" פון „יציאת מצרים"⁶². און דעריבער איז „באותו היום סלקוהו לשומר הפתח ונתנה להם רשות לתלמידים ליכנס", וואָס דאָס איז דער ענין הנשיא צו מרבה זיין תלמידים בישראל.

וואָלט מען געקענט מיינען, וויבאָלד אַז רב"ע לאָזט אַריין אויך אַזאַ תלמיד וואָס „אין תוכו כברו", קען מען מיט אים נאָר אויפֿטאָן אַ גאולה שאינה שלימה (באופן של „אתכפיא" דערפאַר וואָס דער רע איז נאָך בתקפו), וואָרום די גאולה שלימה איז תלוי אין דעם אַז עס זאָל זיין דוקא אַלץ „תוכו כברו" („ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"): זיינען די חכמים ממשיך און מוסיף – אַז „כל

חורין", אַז זיין מציאות איז אין אַ מעמד ומצב פון חירות, ועד"ז בנדו"ד, אַז די מציאות פון „אלעזר" איז אין אַ מצב פון „עזריה".

דאָס הייסט, אַז רבי אלעזר בן עזרי' האָט אַן עזר מיוחד פון דעם אויבער-שטן, און ווי דער אויבערשטער שטייט למעלה מעולם – סיי פון שם א-ל (אלעזר), און סיי פון שם י-ה (עזריה), וואָס ביידע נעמען באַווייזן אויף אַ דרגא שלמעלה מסדר השתלשלות, ועאכו"כ „אלעזר בן עזרי" – שניהם יחד, און פון דאָרטן באַקומט ער עזר מהקב"ה צו זיין אַ נשיא און געבן כח אידן צו טאָן די עבודה פון „יציאת מצרים", „בימים", „בלילות", ביז בימות המשיח ביז „להביא לימות המשיח".

ט. ולהוסיף, אַז דער אויפטו הנ"ל פון רב"ע אַלס נשיא איז אויך מרומז אין דעם סיפור אין גמרא⁵⁹, אַז „באותו היום (ווען רב"ע איז געוואָרן נשיא) סלקוהו לשומר הפתח ונתנה להם רשות לתלמידים ליכנס, שהי' רבן גמליאל מכריז ואומר כל תלמיד שאין תוכו כברו לא יכנס לבית המדרש, ההוא יומא אתוספו כמה ספסלי כו"⁵⁹:

בא רבן גמליאל איז געווען דער סדר הנהגה מעין דלע"ל, ווען „ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", אַז „לא יכנס לבית המדרש" אַ תלמיד שאין תוכו כברו", ווייל מצד דרגת הקדושה פון לע"ל איז ניטאָ קיין אָרט אויף אַן ענין של היפך (ע"ד די הנהגה פון שמאי, מלשון „השם אורחותיו"⁶⁰, וואָס דערפאַר

61 ראה מדרש שמואל לאבות פ"ה מ"ט. מקדש מלך לוח"א יז, ב. לקו"ת קרח נד, סע"ב ואילך. תוספות חדשים לאבות בתחלתו. – וראה בארוכה סה"ש תנשא"א ח"ב ע' 570 ואילך.

62 ולהעיר שלפי הפירוש בסידור האריז"ל הנ"ל (הערה 44), בן זומא וחכמים הם ע"ד ב"ש וב"ה (ראה שיחת ליל ב' דהגה"פ תש"ד – ע' 89), שעבודת ב"ש היא שלא תהי' יניקת החיצונים (מעין המצב דלע"ל), ועבודת ב"ה היא לפעול ולברר גם במקום שיש יניקת החיצונים (עיקר העבודה בזמן הזה, ובפרט בזמן הגלות). ע"ד החילוק בין בן זומא ש"מזכירין יצי"מ בלילות", כי בכחו לפעול יצי"מ גם בעת חושך הלילה, והחכמים דס"ל שאין כח לברר הלילות בזמן הזה, רק בימות המשיח (ועפ"ז תובן השייכות בשיחה הנ"ל דבן זומא וחכמים לב"ה וב"ש). וי"ל ש"ע"י רב"ע נמשך הכח „להביא לימות המשיח" גם בלילות בזמן הזה, כבערה הנ"ל.

59 ולהעיר מהב' דיעות בהמשך הגמרא כמה ספסלי אתוספו – ארבע מאה ספסלי או שבע מאה ספסלי (שהוא שבעים כלול מעשר).

60 מו"ק ה, סע"א. וש"נ. לקו"ת שה"ש מה, סע"ב ואילך. ובכ"מ.

וע"פ הכלל הנ"ל פון „נעוץ סופן ב- תחלתן ותחלתן בסופן” האט עס אַ שיי- כות מיט סיום הש"ס – סיי אין גמרא⁶⁷: „כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן עוה"ב, שנאמר⁶⁸ הליכות עולם לו א"ת הליכות אלא הלכות”, אַז אין „הליכות עולם” איז מען ממשיך הלכות התורה, ביז די דרגא פון עוה"ב (כולל) – בפירושו⁶⁹ עולם התחי' לעתיד לבוא: און סיי אין משניות⁷⁰ – „לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום שנאמר⁷¹ ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום” (און אויך דער סיום פון גמרא ברכות עצמה איז מיט דעם פסוק), אַז דער אויבערשטער גיט עוז צו אידן (ע"ד „אלעזר בן עזרי'” א-ל עזר בן עזר י-ה), אין עוז אלא תורה⁷², ביז אַז עס ווערט „ה' יברך את עמו בשלום”, וואָס שלימות ענין השלום (בעולם) איז אין דער גאולה האמיתית והשלימה (כמבואר⁷³ בענין „פדה בשלום נפשי”⁷⁴).

יא. ע"פ הנ"ל איז פאַרשטאַנדיק דער ביאור אין דברי המדרש „ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה – על שם גאולת ישראל נזכרו כאן”, אע"פ וואָס בפשטות רעדט זיך עס וועגן די ירידה פון „הבאים מצרימה”:

„מזכירין יציאת מצרים בלילות” באַ-

ימי חייך” איז כולל נוסף אויף „לילות”, אויך „להביא לימות המשיח” – אַז אויך איז אַ מצב פון גלות (וואו ס'איז דאָ אַ מציאות פון „אין תוכו כברו”) קען מען אויפטאָן די גאולה שלימה.

און דאָס איז מרומז אין דעם וואָס „ואף רבן גמליאל לא מנע עצמו מבית המדרש אפילו שעה אחת”, אַז (ראב"ע טוט אויף אַז) אויך ר"ג – וואָס דרגת עבודתו איז פאַרבונדן מיט ימות המשיח (כנ"ל) – איז מסכים ומסייע צו דעם סדר ההנהגה פון ראב"ע, אַז „נתנה להם רשות לתלמידים ליכנס לבית המדרש”.

י. ויש להוסיף ביאור אויך אין דעם וואָס די משנה הנ"ל איז אין סוף פרק קמא פון מסכת ברכות: די התחלה פון (פרק ראשון) מסכת ברכות איז „מאימתי קורין את שמע בערבין”, וואָס דאָס באַדייט (בעבודה רוחנית) די פעולה פון קריאת שמע (קבלת עול מלכות שמים⁶³, ובאופן פון „מאימתי” מלשון אימה⁶⁴) אפילו „בערבין”, אין חושך הלילה וה- גלות: און דאָס איז דער תוכן בסוף ה- פרק – וואָס „נעוץ סופן בתחלתן”⁶⁵ – אַז „מזכירין יציאת מצרים בלילות” (בקריאת שמע), וואָס יציאת מצרים איז „דבר אחד ממש”⁶⁶ מיט קריאת שמע, „ולכן תקנו פ' יציאת מצרים בשעת ק"ש” דוקא אף שהיא מצוה בפני עצמה ולא ממצות ק"ש כו”⁶⁷.

(67) מס' נדה.

(68) תבוקק ג, ו.

(69) ראה רע"ב לסנהדרין ר"פ חלק. מדרש שמואל על מס' אבות בתחלתו.

(70) מס' עוקצין.

(71) תהלים כט, יא.

(72) ראה ויק"ר פלא"א, ה. יל"ש בשלח רמז רמד. שהש"ר פ"ב, ג (א). מדרש תהלים ל, ג. ועוד.

וראה לקו"ש חכ"ו ע' 444 הערה ד"ה זה.

(73) שע"ת לאדהאמ"צ נו, א.

(74) תהלים נה, יט.

(63) ברכות רפ"ב.

(64) כפירוש ר"א המלאך בעת למדו משנה זו עם רבינו זקוק (ראה גם סה"ש תש"ד ע' 66. סה"מ תשי" ע' 138). – וכהפס"ד שק"ש צ"ל „בכוונה באימה וביראה ברתת ובויעה” (שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס סא. ועד"ז בטושו"ע שם. וראה לקו"ש חכ"ה ע' 71 בהערות).

(65) ס' יצירה פ"א מ"ז.

(66) תניא ספמ"ז.

קיים – איז „ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה“ מוסיף נאָכמער, אַז „על שם גאולת ישראל נזכרו כאן“: נוסף אויף דעם וואָס אידן בלייבן גאַנץ אַלס נשמות בגופים בחיים גשמיים וחיים רוחניים גם יחד, אַ נשמה בריאה בגוף בריא, בתכלית השלימות, שטייען זיי אין אַ מצב (ניט נאָר וואָס פירט צו דער גאולה, נאָר נאָכמער – אַ מצב פון) „גאולת ישראל“, ביז – „כל ימי חיך להביא לימות המשיח“. וכדלקמן.

יב. דערמיט קען מען אויך פאַר-שטיין די שייכות פון פ' שמות מיט כ"ף טבת⁷⁷, דער יום ההילולא פון דעם רמב"ם⁷⁸, וואָס קומט אויס אַלעמאַל בסמיכות צו פ' שמות, ובשנה זו – קומט עס אויס בערב שבת פ' שמות.

ובפרט ע"פ הידוע, אַז די אכילה פון דעם שבת קומט דורך דער עבודה ו-טירחא בערב שבת, כמאחז"ל⁷⁹ „מי ש-טרח בערב שבת יאכל בשבת“, איז פאַר-שטאַנדיק אַז ס'איז דאָ אַ שייכות צווישן דעם יום ההילולא פון דעם רמב"ם מיט דער פרשה אין תורה פון דעם שבת, פ' שמות. און נאָכמער: די „אכילה“ פון דעם שבת קומט דורך דער עבודה (טירחא) פון דעם (יום ההילולא של ה)רמב"ם בערב שבת.

דער ענין אין דעם:

בא דעם רמב"ם זעט מען בגלוי ווי זייענדיק אין אַ מצב פון „הבאים מצרימה“ האָט ער דאָרט אויפגעטאָן (באופן השייך בזמנו) דעם ענין פון

דייט אַז דער אמת'ער ענין פון „הבאים מצרימה“, די ירידה אין חושך הגלות („לילות“), איז – „גאולת ישראל“ („יציאת מצרים“), ביז – „להביא לימות המשיח“ (דער ענין אמיתי פון יציאת מצרים), כנ"ל. און דעריבער איז „על שם גאולת ישראל נזכרו כאן“ – ווייל די כוונה איז, אַז אין דעם מצב פון „הבאים מצרימה“, אין מיצרים וגבולים, זאָל מען אויפטאָן און מגלה זיין ווי דאָס איז (ניט נאָר בשביל הגאולה, נאָר אַז דאָס גופא איז) „על שם“ גאולת ישראל⁸⁰, ביז (על שם) די גאולה האמיתית והשלימה.

ולהוסיף, אַז „בני ישראל הבאים מצרימה“ זיינען געווען „שבעים נפש“⁷⁵. ויש לומר אַז אין דעם איז מרומו ווי די עבודה באַשטייט אין דעם אַז אויך אין „הבאים מצרימה“, אין גלות צווישן די שבעים אומות (וואָס זיינען כנגד די שבעים נפש⁷⁶), זאָל מען מגלה זיין „גאולת ישראל“. וואָס דער כח אויף דאָס אויפטאָן קומט פון די „שבעים נפש“ („יוצאי ירך יעקב“⁷⁵), ע"ד ווי ראב"ע „כבן שבעים שנה“ גיט דעם כח אויף „מוזכרין יצי"מ בלילות“ ביז „להביא לימות המשיח“, צו דערגרייכן דעם עי"ן רבתי פון קריאת שמע (וואו מ'איז מזכיר יצי"מ)⁸².

און דערפון איז מובן אויך דער לימוד פון דעם מדרש צו אידן: מ'זאָל וויסן זיין, אַז אפילו זייענדיק אין גלות, איז נוסף אויף דעם אַז אידן בלייבן קיים בתכלית השלימות כמובן ופשוט, וכמרומו אויך בסוף פ' ויחי – „ויחנטו אותו ויישם בארון במצרים“, וואָס „ויחנטו“ איז בכדי דער גוף זאָל בלייבן

77) כדברי השל"ה (חלק תושב"כ ר"פ וישב – רצו, א), ש, המועדים של כל השנה . . . בכולן יש שייכות לאותן הפרשיות שחלות בהן כו"ל.

78) ראה לקו"ש חכ"ו ע' 26. וש"נ.

79) ע"ז ג, סע"ב.

75) פרשתנו א, ה.

76) ראה פרשי' האוינו לב, ח.

הויבנדיק פון דעם שולחן ערוך וכו') זיינען מיוסד אויף ספר הרמב"ם.

דאָס הייסט, אַז דער רמב"ם האָט אויפגעטאַן אַז אויך אין אַ מצב פון „לילות“, „ערבין“ אין מצרים כפשוטו (און מצרים מלשון מיצרים וגבולים) – זאָל זיין „יציאת מצרים“, „גאולת ישראל“ (בדוגמא ווי רבינו הקדוש האָט אויפגעטאַן דורך חיבור המשניות⁸², „כדי שלא תשתכח תורה שבע"פ מישר-אל"⁸¹, כמרומז אויך אין התחלת המשנה „מאימתי קורין את שמע בערבין“, „מזכירין יצי"מ בלילות“, „כנ"ל).

און נאָכמער: נוסף אויף „מזכירין יצי"מ בלילות“, האָט דער רמב"ם אויך אויפגעטאַן דעם ענין פון „כל ימי חייד להביא לימות המשיח“ – כידוע אַז דער ספר הרמב"ם איז כולל אַלע הלכות התורה, אויך די הלכות השייכות לזמן שבית המקדש קיים, און אויך – די הלכות פון ימות המשיח (בסיום ספרו), וועלכע ווייזן אָן צו אידן די הלכות פאַרבונדן מיט ימות המשיח, ווי מ'דאַרף זיך דערצו גרייטן, און דער סדר בפועל ווי עס קומט די גאולה האמיתית והשלימה.

ולהוסיף, אַז דער רמב"ם האָט גע- לעבט שבעים שנה⁸³, „ימי שנותינו בהם שבעים שנה“, וואָס באַווייזט אַז ביי אים

„גאולת ישראל“, סיי אַ גאולה רוחנית בערך צו חושך הגלות וואָס איז דעמולט געווען (בדוגמא צו יציאת מצרים אויך אין אַ מצב פון „לילות“), און סיי אַ כח והכנה צו דער גאולה שלימה כפשוטה („להביא לימות המשיח“), וכמרומז אויך בשם „רמב"ם“ – ר"ת „רבות" ⁸⁰ מופתי בארץ מצרים:

זייענדיק אין מצרים בפשטות האָט דער רמב"ם דאָרט מחבר געווען זיין חיבור הגדול ספר „משנה תורה“, ספר „הלכות הלכות“ וועלכער איז „מקבץ ל- תורה שבעל פה כולה“⁸¹, וואָס דאָס האָט אויפגעטאַן אַ גאולה (יציאת מצרים) אין אַ מצב פון חושך הלילה של גלות – ווי דער רמב"ם שרייבט בהקדמתו בטעם פאַרוואָס ער האָט מחבר געווען זיין חיבור, בכדי צו באַוואַרענען דעם העלם והסתר וואָס איז געוואָרן אין לערנען און פאַרשטיין תורה, וואָס „אותם הפירו- שים וההלכות והתשובות כו' נתקשו בימינו ואין מבין ענינם כראוי אלא מעט במספר ואין צריך לומר התלמוד עצמו כו'“, און דעריבער „ראיתי לחבר דברים המתבררים כו' כולם בלשון ברורה ודרך קצרה עד שתהא תושבע"פ כולה סדורה בפי כל כו'“,

און אַזוי איז געוואָרן בפועל, אַז דער ספר הרמב"ם איז געוואָרן אַ מורה דרך פאַר אידן בכל הדורות, אָנהויבנדיק פון די אידן אין מצרים בדורו של הרמב"ם, ומשם נתפשטו זיינע פסקי הלכות צו אַנדערע ערטער אין וועלט (כידוע פון די אגרות הרמב"ם), ביז – צו אידן אין די דורות שלאחרי זה, כולל אויך – דורך דעם וואָס אַ ריבוי ספרים (אַנ-

82) והרי ספר הרמב"ם הוא, בלשון קצר וצח כלשון המשנה (הקדמת הכס"מ לספר היד).

83) סדר הדורות ד"א תתקכ"ז. שם הגדולים להחיד"א מערכת גדולים ערך רמב"ם בסופו. – ולהעיר שהרמב"ם חי ע' שנה פחות פ"ג יום (סה"ד) שם, ממאור עינים ספכ"ה) – פ"ג יום בין הסתלקותו בכ"ף טבת ליום הולדתו בערב פסח. ואולי יש לומר, שפ"ג יום אלו נשלמו ע"י הפ"ג הלכות שבספר משנה תורה (כמ"ש הרמב"ם בסוף מנין המצוות ע"ס ההלכות שבהקדמת ספרו).

80) בא יא, ט.

81) הקדמת הרמב"ם לספרו היד.

יג. דער לימוד און הוראה דערפון איז פאַרשטאַנדיק בפשטות, ובפרט ב- דורנו זה ובזמננו זה:

מ'האַט שוין גערעדט מערערע מאָל דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אַז נוסף אויף דעם וואָס ס'איז שוין „כלו כל הקיצין“⁸⁶, האָבן אידן שוין תשובה געטאַן, און מ'האַט שוין אַלץ פאַרענ-דיקט, כולל אויך – „צופוצן די קנעפ-לעך“, און מ'דאַרף נאָר האָבן אַז דער אויבערשטער זאָל אויפגעפּענען די אויגן פון אידן זיי זאָלן זען ווי ס'איז שוין דאָ די גאולה האַמיתית והשלימה, און מ'זיצט שוין באַ דעם שולחן ערוך, בסעודת ליתן ושור הבר"ה וכו' וכו'.

דערפון איז פאַרשטאַנדיק, אַז אויב שוין באַ דער ירידה אין מצרים טויזנט-ער יאָרן צוריק איז אין „ואלה שמות בני־הבאים מצרימה“ געשטאַנען בגלוי „גאולת ישראל“, און אויב אין אַלע זמנים איז דער עבודה פון אידן צו ממשיך זיין די גאולה אין מצב הגלות,

ועאכט"כ לאַחרי וואָס מ'האַט שוין אין דעם דער ריבוי פון מעשינו ועבודתינו במשך כל הדורות, כולל – פון רבי אלעזר בן עזרי' בזמנו, און דער רמב"ם בזמנו, און אַלע צדיקי ישראל בכל הדו-רות, ביז בדורות האַחרונים – די עבודה פון רבותינו נשיאינו וועלכע זיינען מיוחסים לבית דוד משבט יהודה, כולל – די עבודה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר במשך זיינע שבעים שנה בחיים חיותו בעלמא דיין (תר"ם-תש"י) –

איז במכלל־שכּן וקל וחומר בדורנו זה ובזמננו זה, לאַחרי וואָס מ'האַט שוין

איז געווען בגלוי די שלמות וואָס איז פאַרבונדן מיט „הרי אני כבן שבעים שנה“ צו אויפּטאַן „יציאת מצרים“ בכל המצבים (בימים), בלילות ולהביא לימות המשיח, כנ"ל בנוגע לראב"ע.

וע"פ הידוע⁸⁴ אַז אין דעם יום ההילולא פון אַ צדיק איז „כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו“ עולה למעלה, און דאָס איז מאיר ומת-גלה למטה און „פועל“⁸⁵ ישועות בקרב הארץ – איז פאַרשטאַנדיק אַז אין דעם טאַג פון כ"ף טבת, דער יום ההילולא של הרמב"ם, שטייט בגלוי „כל מעשיו ותורתו ועבודתו“ של הרמב"ם – בחיבור ספר „משנה תורה“ בארץ מצרים און אַלע אַנדערע עניני עבודה שלו במשך שבעים שנות חייו – און דאָס איז „פועל ישועות בקרב הארץ“, אין קרב הארץ פון מצרים⁸⁶ (מצרים וגבולים פון וועלט), באופן אַז דאָס ווערט אַ מורה דרך און „מורה הנבוכים“⁸⁷ פון אידן בכל הדורות שלאַחרי זה.

ועפ"ז איז מובן דער אויפטו פון דער „אכילה“ בשבת פ' שמות בשנה זו – וואָרום דאָס קומט פון דער עבודה וטירחא בערב שבת זה, כל מעשיו ותורתו ועבודתו וואָס דער רמב"ם האָט צוגעשטעלט במשך שבעים שנות חייו, וועלכע שטייען אַלע בגלוי און זיינען „פועל ישועות בקרב הארץ“ דעם ערב שבת; איז דאָך דערפון מובן ווי דאָס גיט צו אין דער עבודה פון דעם שבת, די עבודה פון אויפּטאַן „גאולת ישראל“ אין דעם מצב פון „הבאים מצרימה“ בגלות!

84) תניא אגה"ק סז"ד-כח.

85) תהלים עז, יב.

86) ראה וארא ח, יח.

87) ראה לקו"ש חכו" ע' 30. וש"נ.

88) סנהדרין צז, ב.

89) ראה ב"ב עז, ב. ואילך. פסחים קיט, ב.

ועוד.

זיין און מוסיף זיין אין לימוד ספר משנה תורה להרמב"ם, כולל – דורך זיך משתתף זיין (אדער צוגעבן חיזוק אין דעם, אויב מ'איז זיך שוין משתתף) אין דעם לימוד הרמב"ם פון כו"כ מבנ"י, ג' פרקים ליום, אדער פרק א' ליום, אדער אין ספר המצוות⁹⁰,

ובפרט – אין ספר הרמב"ם עצמו – הלכות מלך המשיח⁹¹, אין די לעצטע צוויי פרקים פון הלכות מלכים בסיום ספר משנה תורה.

און נוסף צו דעם אייגענעם לימוד בזה, זאל מען זען אויך משפיע זיין אויף אנדערע אידן ארום זיך, אנשים נשים וטף, באופן פון „והעמידו תלמידים הרבה“⁹², ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, און דורך דער עצם החלטה בדבר זאל מען תיכף ומיד באקומען דעם שכר, דער קיום בפועל פון דברי הרמב"ם בסיום ספרו⁹³, און לאחרי וואָס מ'האָט שוין דעם „מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו . . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה'“ – וואָס ער איז „בחזקת שהוא משיח“ – זאל ער שוין גלייך ווערן „משיח בודאי“, דורך דעם וואָס „עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל . . . ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד כו“⁹⁴,

ביז – כסיום הרמב"ם – „מלאה⁹⁴ הארץ דיעה את ה' כמים לים מכסים“.

אלץ פארענדיקט (כנ"ל), האָט מען די הבטחה גמורה אין תורה, און עס וועט זיכער זיין „(תזכור יום צאתך ממצרים) כל ימי חיידך . . . להביא לימות המשיח“,

ובפשטות – און מ'דאַרף ניט אָנקומען צו אַ הפסק ח"ו צווישן „כל ימי חיידך“ און „ימות המשיח“ (ווי דאָס איז געווען באַ אידן בכל הדורות שלפני דורנו זה), נאָר „כל ימי חיידך“ פון יעדער איד, זיינע חיים גשמיים אַלס נשמה בגוף, זיינען כולל בפשטות (אויך) „ימות ה' משיח“ בלי הפסק, וואָרום די גאולה קומט תיכף ומיד ממש ברגע זה ובמקום זה (אפילו אויב דאָס איז אַ מצב פון לילה, „הבאים מצרימה“), אזוי אַז דער רגע האחרון פון גלות און די נקודה אחרונה פון גלות ווערט דער רגע ראשון און נקודה ראשונה פון גאולה,

און פון „ימי חיידך“ בזמן הזה ובמקום הזה, בלי שום הפסק כלל ח"ו (אפילו אויב ער איז שוין עלטער פון שבעים שנה וכיו"ב), גייט יעדער איד גלייך איבער – בתכלית השלימות, „ראובן ו' שמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין“, אין דעם המשך פון „כל ימי חיידך“ בימות המשיח, און חיים נצחיים וואָס וועט דעמולט זיין.

יד. ובנוגע לפועל מיינט עס, און די עבודה פון אידן איצטער דאַרף זיין „להביא לימות המשיח“, צו שוין גלייך מגלה זיין בפועל ווי דער מצב פון „הבאים מצרימה“ אין גלות איז באמת אַ מצב פון „גאולת ישראל“, דורך דעם וואָס מ'גרייט זיך אַליין און מ'גרייט צו אנדערע צו דעם מצב פון „ימות המשיח“.

כולל ובמיוחד – בקשר מיט דעם יום ההילולא פון דעם רמב"ם – דורך מחזק

90) ראה בארובה לקו"ש חכ"ז ע' 229 ואילך.

91) כ"ה הכותרת בדפוס ויניצאה רפד. שי.

92) אבות פ"א מ"א.

93) הל' מלכים ספ"א.

94) ישעי' יא, ט.

לזכות
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה אכי"ר

יה"ר שיראה רוב נחת מבניו – התמימים בפרט,
משלוחיו, חסידיו וכלל ישראל – בכלל
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו הק'
ויבנה ביהמ"ק במקומו ויקבץ נדחי ישראל
בגאולה האמיתית והשלימה
נאו תיכף ומי"ד ממ"ש!

יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד!